

٢٩

B. L. Ms.

No 79

تاریخ شافعی

[illegible]

[illegible]

1/1/19

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

۱۰

[illegible]

[illegible]

الحرف

[illegible]

لایق

[illegible]

[illegible]

[The manuscript page contains dense handwritten Persian or Urdu script in Maghrebi style.]

[illegible]

[illegible]

12/12/19

[illegible]

Handwritten text in a cursive script, likely Persian or Arabic, enclosed in a rectangular border. The text is dense and fills the page, with some lines appearing to be part of a larger, possibly damaged, document. The script is highly stylized and difficult to decipher without specialized knowledge.

و در روز چهارشنبه که بعد از پنجشنبه بود به هلالیون شنبه می طرب خفته و نیم شبه که در میان
ایستاد و در آن شب به مبارک شنبه چهارشنبه و پنجشنبه و شنبه و پنجشنبه و شنبه و پنجشنبه و شنبه و پنجشنبه
مجموعه در آن شب به مبارک شنبه و پنجشنبه و شنبه و پنجشنبه و شنبه و پنجشنبه و شنبه و پنجشنبه و شنبه و پنجشنبه
لذت می برد که به شنبه و پنجشنبه و شنبه و پنجشنبه و شنبه و پنجشنبه و شنبه و پنجشنبه و شنبه و پنجشنبه
بیان فرموده است مبارک شنبه و پنجشنبه و شنبه و پنجشنبه و شنبه و پنجشنبه و شنبه و پنجشنبه و شنبه و پنجشنبه
ارکان می طرب خفته و در آن شب به مبارک شنبه و پنجشنبه و شنبه و پنجشنبه و شنبه و پنجشنبه و شنبه و پنجشنبه
و در آن شب به مبارک شنبه و پنجشنبه و شنبه و پنجشنبه و شنبه و پنجشنبه و شنبه و پنجشنبه و شنبه و پنجشنبه
خواب می برد و در آن شب به مبارک شنبه و پنجشنبه و شنبه و پنجشنبه و شنبه و پنجشنبه و شنبه و پنجشنبه
حسب کلام به مبارک شنبه و پنجشنبه و شنبه و پنجشنبه و شنبه و پنجشنبه و شنبه و پنجشنبه و شنبه و پنجشنبه
بصورتی که در آن شب به مبارک شنبه و پنجشنبه و شنبه و پنجشنبه و شنبه و پنجشنبه و شنبه و پنجشنبه
و در آن شب به مبارک شنبه و پنجشنبه و شنبه و پنجشنبه و شنبه و پنجشنبه و شنبه و پنجشنبه و شنبه و پنجشنبه
که از آن شب به مبارک شنبه و پنجشنبه و شنبه و پنجشنبه و شنبه و پنجشنبه و شنبه و پنجشنبه و شنبه و پنجشنبه
و در آن شب به مبارک شنبه و پنجشنبه و شنبه و پنجشنبه و شنبه و پنجشنبه و شنبه و پنجشنبه و شنبه و پنجشنبه

[illegible]

[illegible]

بیرون رفتن شد که ملا محمد علی قزوینی که خطاب به اهل دکان میفرمود
 و بهر دکان حاضر از سیم چوبی در کلوچ پاسبان و لقمه به خفته گشت و بنا بر این
 بعد از گشت او چند کالعه و سبزه در آن طرفه روزی در دکان حاضر شد و در آن
 شرح نوشت که پاسبان سید و سید خان به نزد القاف خان بعد از سبزه در
 محو گشت و به اهل دکان رسید و پاسبان خان بان از بقعه قطع ضبط کرد و ملا کرد و پاسبان
 از دکان حاضر شد و به اهل دکان رسید و پاسبان خان بان از بقعه قطع ضبط کرد و ملا کرد و پاسبان
 و از دکان حاضر شد و به اهل دکان رسید و پاسبان خان بان از بقعه قطع ضبط کرد و ملا کرد و پاسبان
 به دکان حاضر شد و به اهل دکان رسید و پاسبان خان بان از بقعه قطع ضبط کرد و ملا کرد و پاسبان
 متوجهی فصل در آن قلعه آمد و از دکان حاضر شد و به اهل دکان رسید و پاسبان خان بان از بقعه قطع ضبط کرد و ملا کرد و پاسبان
 بان به دکان حاضر شد و به اهل دکان رسید و پاسبان خان بان از بقعه قطع ضبط کرد و ملا کرد و پاسبان
 چشم و به دکان حاضر شد و به اهل دکان رسید و پاسبان خان بان از بقعه قطع ضبط کرد و ملا کرد و پاسبان
 خلافت سلطنت بعد از جدا جدا و به دکان حاضر شد و به اهل دکان رسید و پاسبان خان بان از بقعه قطع ضبط کرد و ملا کرد و پاسبان
 شاکل به اهل دکان حاضر شد و به اهل دکان رسید و پاسبان خان بان از بقعه قطع ضبط کرد و ملا کرد و پاسبان
 الدارم مخصوص شد که به دکان حاضر شد و به اهل دکان رسید و پاسبان خان بان از بقعه قطع ضبط کرد و ملا کرد و پاسبان
 بجای و بیک رجوع میکند و لقمه مکرر جان را اجوت قسم را بهر باره با هم

باز

اجمعت که در این راه حوسن که موقوفه که در این خطاب چهار راه که در جویباری این راه است
 بر این خطاب می بیند و این راه را در این خطاب می بیند و این راه را در این خطاب می بیند
 را چه چنانکه است و این راه را در این خطاب می بیند و این راه را در این خطاب می بیند
 صوره مالوا که است و این راه را در این خطاب می بیند و این راه را در این خطاب می بیند
 بیف اهر بعور ماند، رسم و این راه را در این خطاب می بیند و این راه را در این خطاب می بیند
 همچنین از این راه را در این خطاب می بیند و این راه را در این خطاب می بیند
 پرده است و این راه را در این خطاب می بیند و این راه را در این خطاب می بیند
 که است و این راه را در این خطاب می بیند و این راه را در این خطاب می بیند
 در این راه را در این خطاب می بیند و این راه را در این خطاب می بیند
 چنانکه در این راه را در این خطاب می بیند و این راه را در این خطاب می بیند
 همچنانکه در این راه را در این خطاب می بیند و این راه را در این خطاب می بیند
 که لطف و این راه را در این خطاب می بیند و این راه را در این خطاب می بیند
 و این راه را در این خطاب می بیند و این راه را در این خطاب می بیند

به صورت بعد رسیدن او آن ملک خوار گشت بهر هر از اینها را در نزد او بماند
 و بپایان رسیدن از اینها ملک که در میان آنها قتل و کشتن که گوید کار را در این
 و توارد کشند و از این ملک خود را بپایان ببرد و یکساعت اندام داشته طرفه جانانی را
 کار ساری برست و آنکه بفرستد بگویند بر عهد بر در قلعی رسید از هر یک یک در میان میان
 شد و همان روز به دفاتر در آمد و دید که از این روز در این طرفه است که کوفتی
 از این ملک به کربلا آمد و بپایان رسید و تمام از اینها را در نزد او بماند
 و آنچه مانده که بکشتن در این سال بکشد و بپایان رسید و آنکه بفرستد از این
 و فرستد بپایان رسید و بپایان رسید و بپایان رسید و بپایان رسید و بپایان رسید
 آمد و در این وقت و تخته بپایان رسید و از طرفی از اینها را در نزد او بماند
 در نزد او بماند و بپایان رسید و بپایان رسید و بپایان رسید و بپایان رسید
 و آنچه مانده که بکشتن در این سال بکشد و بپایان رسید و آنکه بفرستد از این
 و فرستد بپایان رسید و بپایان رسید و بپایان رسید و بپایان رسید و بپایان رسید
 از اینها را در نزد او بماند و بپایان رسید و بپایان رسید و بپایان رسید و بپایان رسید

[illegible]

[illegible]

طینت از غنای ابرو بر لب زخم لونی بر زد ظهورش شد بفرمان رسید و
لقد نبت خولی انکاف کما نجات بر کار این ن بصر و حسی که بخود نمود
و الوست بر الوصفه چون نام و مقام به این از راه صورتی مذکور نمود کینه
و شمع وضع نمودن بصلح هاشم زینب و مقدمه انصار اقبال خیر مقدم نمودند
نظر دین و جلال الهی در این میان از بی تصور یک مبارک است بهیچون نگشت
خواند احوال از آب تصفیات که به هنوز از نقابت جراحات بی برکت
در اوج لب و بر لب جهان کنار و انکاف ^{نمود} او و نور و اصلاح و هم ریخت
کار که نمونه اول از وضع جهان در است بهیچون نگشت ابرو بیان
نمود و ظهور و بختانه لایم احوال و غایت ابرو لایم ابرو نور و حاکم
مع خاصان سلطنت زینب اصفه از لایم و حاکم و این که از طریق
السیف باین ^{نمود} در میان او که خفت از علایق و بخت
نیدر لب و جلیه و کار از طریق لب که مثل نقابت و خزان و بختانه
در شمعانه نقابت که ^{نمود} در شمعانه از بختانه و در کان و نقابت و احوال
از این نقابت که بابت لب که بختانه و بختانه و بختانه و بختانه
بختانه و نقابت از بختانه و بختانه و بختانه و بختانه و بختانه

سید الشیخ و حضرت قطب و غیره سعادت جانان که خلوص بر کار خداوند است
بعد از مقام دران نانی راحت انجام فرموده و فرموده اند که اینان را از غایت منزلت و اقامت
و صدق است و علم و بهر یک نام و ادب و نجات حضرت شیخ موسی بن جعفر و شیخ
رستم خلی که گمانه خاص بار یافته و در روز فوج برادر جانان که شیخ محمد بن محمد بن محمد
نیز حضرت شیخ که در گذشته و اولی که از کتب سعادت است و شیخ که در گذشته
بعد از آنکه شیخ که در گذشته و اولی که از کتب سعادت است و شیخ که در گذشته
رسیده و بعد از آنکه شیخ که در گذشته و اولی که از کتب سعادت است و شیخ که در گذشته
قدری از شیخ که در گذشته و اولی که از کتب سعادت است و شیخ که در گذشته
عنا و شیخ که در گذشته و اولی که از کتب سعادت است و شیخ که در گذشته
که در گذشته و اولی که از کتب سعادت است و شیخ که در گذشته
الکلیات و از شیخ که در گذشته و اولی که از کتب سعادت است و شیخ که در گذشته
از شیخ که در گذشته و اولی که از کتب سعادت است و شیخ که در گذشته
نموده و اولی که از کتب سعادت است و شیخ که در گذشته
بنام آنها مستقیم فرموده و اولی که از کتب سعادت است و شیخ که در گذشته

در زمین دریغ نماند و محبت پادشاه را که در هیچ وجه مدد نمی نمود
برای نجاتش از قفس نفی نشد و پادشاه در محفل ملاقات آن گمان
مردود و جهل و ضلالت را با قوتش از او برداشته و او را به پادشاهت که هرگاه
صفات موصوفه الهی از او بداند و در هر یک از صفات او در دنیا و آخرت
در دنیا و آخرت راه بر کسی که در این راه خفته و لغو می شود چنان
برساند و از او در این راه احتیاجات و غنیات و مملکت و مروت و غیره که بسیار
بغیر از حد و قیاس است حکایت کرد و پادشاه به او گفت که این
و این همه چیزها که گفتی از کجاست و چگونه بدانی که اینها را
بر کسی که در میان خود می بیند و در طلب آن بر جان خود را می دهد
اینکه اینها را بداند و در میان خود حفظ و نگاهدارد
و اینها را در دنیا از ملکات هر قدر بداند که در این راه خفته و لغو می شود
خداوند که همه را می بیند و در هیچ کس نه پنهان و نه آشکار نیست
که با وجود اینها که در این راه خفته و لغو می شود
در دنیا که از اینها و ایمان و انصاف و غیره که در این راه خفته و لغو می شود
و اینها را در دنیا از ملکات هر قدر بداند که در این راه خفته و لغو می شود

بسم الله الرحمن الرحیم

موهبته فی الحسب مع جلاله شمس السیخ متعینه و اینهمه بکلی که کم از بهر مال باشد موهبه
 بهنگام کوفه پیش از قطار بندی به امنیت تمام که در عرض سال به امدادی صیف
 و میانه سینه نازل میشد یعنی آنکه امری که بر جمیع کسها ایمنی و توفیق قرار
 داشت و در آن روز بود که محض اصلاح کراشته از بخت نیست غیر در کس است
 خاتم النبیین امیر المومنین و است و دست بهم دارد و فرستاد بافق که در کشتن
 شد و حصول ایمنی آن خیره که در آن خفت مینه ظهور رسیده خود را از دیگران جدا
 نمود که با وجود کثرت خزانستان و مدینه و کشتن ایمنی که در آن قطع
 یافت و فی حیات هر کتاب برشته از صورتی بدین معنی که است
 که ایمنی است و در سوره میره رسید و از حاکم معقول و معنی که در آن و اولی و دلی
 شد و در آن تمیز اینها را پس از آنکه در آن فرستاد و معنی نور و نور
 و فرزند و با معنی که معین بر آمدن اینها را که است از راه حق الله که است
 معقول و با جابت بر رسید و آنچه کار مهم تمام شد و خواهد بود و در آن که است
 با فضل آن که در آن خفت و حضرت در آن نور و فرمود و معنی که است
 و است و در آن که است و در آن که است و در آن که است و در آن که است

[illegible]

[illegible]

خود بدل صاف داشتند از اهل علم و پیران نام بر حسن حج و علاقت فیض عالم و زبان الله
و الکلام یکسانه ای که گاه شده نه خفا و نه زور از افاق و جویات زیری و مطهرات کلمه
بر کسی تا نام نکند و این اعتبار شد و معنی فایده طلب و زهد را آن حدیثی است که وقت
مغیر از احوال شد و عدم بر آمدن شش ماه از قتل او است که دست او بر کف غلامی از آن
و دست غیر از ایشانان نهاده و آن را در کارهای بیاد رفت و هر کسی که گرفت
و معنی حالت بر کشته و از کلام رو به بینا او و و جری و در کف حق الله از او شده و خدای
را اینک که در روح او که بر نفس او بر کف و کف او که گشت و دست او که کف
کا و حج او و کف او که حج که از آنست از اهل علم و پیران که گشت و دست او که کف
خود و حق او که توفیق او از او توفیق و دست او از آن عظام و دست او که کف او که گشت و دست او که کف
و کف او که توفیق او از او توفیق و دست او از آن عظام و دست او که کف او که گشت و دست او که کف
جها که کف او که توفیق او از او توفیق و دست او از آن عظام و دست او که کف او که گشت و دست او که کف
زبان از آن عظام و دست او از او توفیق و دست او از آن عظام و دست او که کف او که گشت و دست او که کف
و دست او که توفیق او از او توفیق و دست او از آن عظام و دست او که کف او که گشت و دست او که کف
سبب این که در زبانه او که توفیق او از او توفیق و دست او از آن عظام و دست او که کف او که گشت و دست او که کف

[illegible]

[illegible]

[illegible]

۴۷
 لایق بودیم از خود و برای یک قطع در اصل فخر و از حد و از حضرت لایق در آن شد و در یک
 به دین و لایق بودیم از خود و برای یک قطع در اصل فخر و از حد و از حضرت لایق در آن شد و در یک
 دیگر از آن شد و در یک قطع در اصل فخر و از حد و از حضرت لایق در آن شد و در یک
 لایق بودیم از خود و برای یک قطع در اصل فخر و از حد و از حضرت لایق در آن شد و در یک
 مملکت بودیم از خود و برای یک قطع در اصل فخر و از حد و از حضرت لایق در آن شد و در یک
 لایق بودیم از خود و برای یک قطع در اصل فخر و از حد و از حضرت لایق در آن شد و در یک
 و در یک قطع در اصل فخر و از حد و از حضرت لایق در آن شد و در یک
 از طرف دست راست که یک است و از آن جهت که در هر یک از آن است و از آن جهت
 با یک است که در هر یک از آن است و از آن جهت که در هر یک از آن است و از آن جهت
 با یک است که در هر یک از آن است و از آن جهت که در هر یک از آن است و از آن جهت
 تا آن زمان هر یک از آن است و از آن جهت که در هر یک از آن است و از آن جهت
 ملازم است که در هر یک از آن است و از آن جهت که در هر یک از آن است و از آن جهت
 حق است که در هر یک از آن است و از آن جهت که در هر یک از آن است و از آن جهت
 رسانیده در این کار که در هر یک از آن است و از آن جهت که در هر یک از آن است و از آن جهت
 بر طرف از آن است که در هر یک از آن است و از آن جهت که در هر یک از آن است و از آن جهت

انظر
 انظر

از قله کوه پامی بیاد از قنار و قناری و غیر نفست صیوان ام ساز خوش ای که
نخستیم از سر بخیزد بویار خاوردان کفاری بیدار و آه و نیز نریز و غیره و از آن
نورانیست بیدار و آه و نیز نریز و غیره و از آن نورانیست بیدار و آه و نیز نریز و غیره
ببخیر که در دافه کوه کوه کهنه دره طرف و بر آن کوه کهنه دره کوه کهنه دره
ببخیر که در دافه کوه کوه کهنه دره طرف و بر آن کوه کهنه دره کوه کهنه دره
از آن کوه کوه پامی بیاد از قنار و قناری و غیر نفست صیوان ام ساز خوش ای که
بناه آورده و کوه کوه پامی بیاد از قنار و قناری و غیر نفست صیوان ام ساز خوش ای که
خیم خط و مرور شده و لغات بردافه و کوه کهنه دره کوه کهنه دره کوه کهنه دره
نزدی بانی بویار خاوردان کفاری بیدار و آه و نیز نریز و غیره و از آن
دیگر خاسته و در آن خاسته و در آن خاسته و در آن خاسته و در آن خاسته و در آن خاسته
و خسته و در آن خاسته و در آن خاسته و در آن خاسته و در آن خاسته و در آن خاسته
ما که مرور از این خاسته و در آن خاسته و در آن خاسته و در آن خاسته و در آن خاسته
از این دان که کوه کوه پامی بیاد از قنار و قناری و غیر نفست صیوان ام ساز خوش ای که
لاشهر و از آن کوه کوه پامی بیاد از قنار و قناری و غیر نفست صیوان ام ساز خوش ای که
نیز بکشد و در آن خاسته و در آن خاسته و در آن خاسته و در آن خاسته و در آن خاسته

و یستم که اندک دفعه مرا حل انداخته شد که با این برسات نزل افکند و بخت
خداوند عفو بخود ادا نمود که ای قصه خبر شروع به بارندگی اود کرد فصل بهار از آنجا
و کرد و در افروز عفو و شربت باران رحمت که لایق هدیه است که ای ایام الله العالی
بانی تو کس حضور مقام دفعه چو بهر و با سبزه چای در وسط کوهستان تو کس از نور و بهار نور
که عفو در است نام که از چند در این رسم از راه گشاید و بود دفعه تمام بهر وقت
را بهو نیست و آینه از دست قدمندان بهیل و کویله و بهیل در اندر مدق و که که عفو
رایه نو غیر دلو تصد آن یک در دو شب غم بود بهر کس که چینی که دفعه بر آب
از دایه نزد اجاره کرده است شرف افکند و در کار عفو از دایه بر زبان بر دفعه بر افراشته
درستم جان سبزه عا و دیوان احمد یک عید رحمت عهد را با کوهستان و کار خود خواند از
خود شتر رحمت دفعه چو خبر خود را بر نعل ای عفو که در آب را بر کینه است و عفو
درستم خان کس از خبر چینی است که ای و عفو بر شای به جزای نعم العالی یعنی قصه عفو
که یک کسند بانی آب بهم رسانیده تران زیر بار بار که از اندک عا و دیوان ملک از لاد
افکند دلو که خود دفعه ای افکند تر کس از دایه در اندک از ریشه بهر نایک دفعه که بهر کس
به بانی آینه از بار دفعه که عفو در دفعه چو خبر خود را بهر که که در دایه عفو که بهر کس
بر لود الهی و تران که بهر عا و دیوان که عفو در دفعه و حکام که ای عفو
آب دایه بر ادا و رسم که یک عا و دیوان که عفو در دفعه و حکام که ای عفو

[illegible]

فقر

[illegible]

فراہم

[illegible]

را بنفشند که خیر خوا، خلق الله تابع معقول شد موافق انکار ظاهر و اگر در اولین
انقدر طبعی که خورید این را از افرینش چنانست که آن خواه خواه مطهر شد
خود را و هر چه که میفرمود و هر که گفت از عاقلیدیم که گفت ایمن و جدی
رسوم و دین لایق نیست در مراجه را در از افران را برین معنی که بعد از این
ایک رافیه و ساکنم در این که منقح خیر بر احاطه حق است و پس این خلاص
نست الله که از نفوذ و مقرب اللهم شکر خبر دار شدند و بنده بهوش را از گوش
بر اندازد و ما را رسیده دانند چه خبر از خود در غیب فرج گردانیده بخدا شکر را
هر آید که امیر مکتوب است و است و در اینجا امین است خدا را بخانی که از شما
خبر از غیب دانند و بخانه را که در دست است از شما حال را بخبر و در حکم کند
با نظارت و بهای مکتوب که در دست است از شما خبر را بخبر و در حکم کند
بهیچ شکر را که در خواجده را بر میمند و در دست است از شما خبر را بخبر و در حکم کند
سید که خان از شما دانست که در دست است از شما خبر را بخبر و در حکم کند
آنکه در خواجده را بر میمند و در دست است از شما خبر را بخبر و در حکم کند
در غفلت از دست نماند و در دست است از شما خبر را بخبر و در حکم کند
فرار از دست و در دست است از شما خبر را بخبر و در حکم کند

ایں کن بحر برد اور قلب و مالک علام نییہ دالہ
شیخ حسن علی

